08/07/2020

Η Μάχη του Εσκί Σεχίρ

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Η Μάχη του Εσκί Σεχίρ είναι σημείο αναφοράς στην ελληνική στρατιωτική ιστορία, καθώς αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα στο οποίο ο Ελληνικός Στρατός έδωσε σκληρή και αιματηρή μάχη κατά των κεμαλικών δυνάμεων, όπου απέδειξε για ακόμα μια φορά την μαχητικότητα, τον ηρωϊσμό και την αυτοθυσία για το καθήκον.

Η Μικρασιατική Εκστρατεία που άρχισε στις 2 Μαΐου 1919 και έληξε στις 6 Σεπτεμβρίου 1922, είχε ως σκοπό την απελευθέρωση από τον τουρκικό ζυγό των ελληνικών πληθυσμών που κατοικούσαν στη Μικρά Ασία.

Μετά την αποβίβαση του Ελληνικού Στρατού στη Σμύρνη, οι Τούρκοι άρχισαν αμέσως την ένοπλη αντίσταση με αποτέλεσμα να του προκαλούν φθορές και απώλειες.

Για να αποφύγει δυσάρεστες συνέπειες από τη συνεχώς εντεινόμενη δράση των κεμαλικών δυνάμεων, ο Στρατός Μικράς Ασίας ενισχύθηκε και άρχισε στις 9 Ιουνίου 1920 την προέλαση ανατολικά, και στο τέλος Οκτωβρίου 1920 έφθασε στη γραμμή Νικομήδεια – Προύσα – Ουσάκ, όπου και σταθεροποιήθηκε.

Παρ’ όλες, όμως, τις επιτυχίες του Ελληνικού Στρατού οι κεμαλικές δυνάμεις

γίνονταν όλο και πιο ισχυρές. Γι’ αυτό αποφασίστηκε η συνέχιση των επιχειρήσεων με σκοπό την κατάληψη της περιοχής Δορύλαιο (Εσκί Σεχίρ) – Κιουτάχεια – Αφιόν Καραχισάρ και τη συντριβή των κεμαλικών δυνάμεων.

Όμως, οι επιχειρήσεις που άρχισαν στις 10 Μαρτίου 1921 δεν έφεραν κανένα θετικό αποτέλεσμα, γι’ αυτό η Διοίκηση της Στρατιάς αποφάσισε, την προέλαση προς τα ανατολικά και τη συνένωση των Δυνάμεων πάνω στη γραμμή Δορύλαιο – Κιουτάχεια – Αφιόν Καραχισάρ, με σκοπό την εξουδετέρωση και συντριβή των Τούρκων.
Ο Ελληνικός Στρατός, μετά από πολυήμερους αγώνες κατέλαβε τη γραμμή Δορύλαιο – Κιουτάχεια – Αφιόν Καραχισάρ. Όμως, δεν κατάφερε να αποκόψει την υποχώρηση των Τούρκων προς την Άγκυρα, με αποτέλεσμα αυτοί όχι μόνο να αποφύγουν την κύκλωση και να συμπτυχθούν κανονικά, αλλά και να προπαρασκευάσουν και να εκτελέσουν στις 8 Ιουλίου 1921 αιφνιδιαστική επιθετική επιστροφή με ισχυρότερες δυνάμεις.

Η Τουρκική Διοίκηση, αφού κατόρθωσε να ανασυγκροτήσει τις δυνάμεις της ανατολικά του Δορύλαιου, αποφάσισε να αντεπιτεθεί. Η αντεπίθεση ορίστηκε να γίνει στις 8 Ιουλίου 1921, γι’ αυτό και όλες οι απαραίτητες προπαρασκευές και μετακινήσεις των τουρκικών δυνάμεων έγιναν μέχρι το απόγευμα της 7ης Ιουλίου 1921.

Η επίθεση της 8ης Ιουλίου 1921

Στην τουρκική αυτή αιφνιδιαστική επιθετική επιστροφή, οι ελληνικές δυνάμεις αντέδρασαν έγκαιρα και αποτελεσματικά. Όμως, την κύρια επίθεση δέχθηκε η Ι Μεραρχία που ανήκε στο Α΄ Σώμα Στρατού, στο οποίο υπαγόταν επίσης και η Ταξιαρχία Ιππικού.

Ο Διοικητής της Συνταγματάρχης Ιππικού Νικολαΐδης Παναγιώτης, μόλις αντιλήφθηκε ότι ισχυρές τουρκικές φάλαγγες κινούνταν ανατολικά του Ντερμπέντ με κατεύθυνση προς Ακ Μπουνάρ, κίνησε ίλη του 3ου Συντάγματος Ιππικού η οποία στην αρχή επιβράδυνε και στη συνέχεια πέτυχε να ανακόψει την προέλαση των Τούρκων προς Ακ Μπουνάρ.

Τις απογευματινές ώρες εισήλθε στον αγώνα η Ταξιαρχία Ιππικού, στο κενό ανάμεσα στις Ι και ΙΙ Μεραρχίες, και με το 3ο Σύνταγμα Ιππικού επιτέθηκε με μεγάλη σφοδρότητα όχι μόνο κατά της τουρκικής διάταξης αλλά, και του πλευρού της τουρκικής εφεδρείας που κινούνταν για την ενίσχυση των μαχόμενων τμημάτων.

Η επέλαση του Συντάγματος συνεχίστηκε και έφθασε σε βάθος τεσσάρων

χιλιομέτρων, προκαλώντας σημαντικές απώλειες. Οι υπόλοιπες τουρκικές δυνάμεις που μάχονταν στην πρώτη γραμμή, βρέθηκαν σε σύγχυση και καθώς υποχωρούσαν καταδιώχθηκαν από την Ταξιαρχία Ιππικού.

Η γενική τουρκική επίθεση που εκτοξεύτηκε στις 8 Ιουλίου 1921, μαζί με όλες τις εφεδρείες που υπήρχαν, όχι μόνο δεν είχε καμία επιτυχία, αλλά αντίθετα, η μάχη στο Δορύλαιο, είχε κατάληξη την περιφανή νίκη του Ελληνικού Στρατού. Στη νίκη αυτή τεράστια ήταν και η συμβολή του 3ου Συντάγματος Ιππικού.